

Якось вихователька спитала малюків, ким вони мріють вирости.

Гриць сказав, що буде **власником зоопарку**. І сам чиститиме зуби крокодилу, про всяк випадок, аби не довелося потім лікувати. Бо ж на вході до всіх стоматологічних кабінетів світу висять таблички: «Заходьте з ким-завгодно, тільки не з крокодилом, будь ласка!»

Устя відклала грабельки й оголосила:

— Я виросту **тітонькою поліцейською**. Треба впіймати розбишак, які ламають нам гойдалки та жбурляють на майданчик колюче скло!

Богдан запевнив, що **майструватиме каруселі**, як мама. І що він уже потренувався на табуретках, причепивши одну скотчем до татового велосипеда.

Лише Яся нічого не змогла відповісти.

Удома Яся стрибала від будинку до псової будки, а тоді від будки до будинку і думала:

«Ким я стану, коли доросту головою до маминої голови? Або, що цілком можливо, коли моя голова переросте мамину? Коли її окуляри ледь діставатимуть до мого підборіддя — ким я буду?»

Вітер, як гучний мотоцикл, промчав вулицею — і яблуня на Ясиному подвір'ї зашуміла. Дівчинка придивилася до неї й вирішила, що працювати деревом дуже цікаво. Треба стояти, шуміти і тримати на собі карамельні яблука.

— Я працюватиму **деревом!** — сказала вона. — Але для цього потрібно потренуватися, — і стриб-стриб аж у кінець саду, де тато склав обтяті великими ножицями гілки.

Яся взяла в кожную руку по гілці та підняла їх високо-високо. Потім дещо згадала, на лівій нозі поскакала додому, повернулася на правій, а кишені вже округлились від яблук.

— Тепер я дерево, — зраділа дівчинка.

